

Leerrede over Jesaja 53: 10a, uitgesproken op Woensdagavond 15/03/50 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 38: 18 en 21

Lezen - Jesaja 53

Voorrede:

In de 32e Psalm lezen wij van David: "Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen de ganse dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerdroogten. Daaruit verstaan wij dan, dat David niet altoos een hartelijke, open, brosse zondaar voor God is geweest. Berijmd staat er:

Toen 'k zweeg, en U mijn ongerechtigheden,
weerhouden door de vrees, niet heb beleden, ...

Hij was dus benauwd om voor de dag te komen hoe hij was. Want, wàt zou God dān wel niet doen, als openbaar werd zoals hij was! Nu mag men zeggen: "Maar alle dingen zijn toch naakt en geopend voor het alziend oog van die God met Wie wij te doen hebben?" Jáá, maar nu moeten wij er ook rekening mee houden, dat het bij David zo maar niet een dode redenatie was, geen los praatje. Het was bij die man werkelijkheid, hij verstond dat hij onder zijn zonde met Gød te doen had. Die dat ook hebben, komen tot deze kennis, dat er soms een totale beslotenheid is en een door vrees niet durven belijden. In het volgende vers van Psalm 32 lezen wij van herstel, namelijk:

'k Bekend', o HEER, aan U oprecht mijn zonden; ...

Je kunt zó al in die woorden aanvoelen, dat er lùcht in ligt, verruiming, ruimte, lafenis om eens openlijk voor de dag te komen met de zaken zoals die zijn. Dat is dan ook de weg waar het met ons heen moet, zowel voor het eerst als bij voortgang, om hartelijk, open en bros voor God te zijn. Wat wij zongen uit de 38e Psalm ademt dezelfde geest:

'k Wil mijn misdaân, die U tergen,
niet verbergen;
Ik bedek voor U die niet.
'k Ben vanwege al mijn zonden,
die mij wonden,
vol van kommer en verdriet.

Wat verstaan wij daaruit? Dat de psalmdichter er verzekerd van was, dat hij er zichzelf niet van kon afhelfen. Want als wij denken zèlf nog wijziging te kunnen aanbrenge, dan komen wij niet voor God voor de dag. Dan blijven wij bezig met maken en breken, met schikken en vormen, doen en laten en hopen op verbetering: "Mocht het eens" en: "Als het eens wezen mocht." Maar als wij het bijltje er bij neer moeten leggen - de maat zó vol is, dat wij geen ráád meer weten van onze zonden - dān schiet er over: " 'k Wil mijn misdaân, die U tergen, niet verbergen."

Nu mocht er misschien gezegd worden: "Ja, dat kan een mens doen, maar, hij heeft genáde nodig. Dáár loopt het toch over!" Ja, wáár is het, máár ... hebben wij wel eens zódanig in de ellende gezeten, dat werkelijk de ellende, ellènde en zonde, zònde was?

Wàt ligt er al niet in vervat als er eens wat vlakke aan de binnenkant komt om eens neer te vallen en hartelijk te kunnen uitwenen: " 'k Wil mijn misdaân, die U tergen, niet verbergen!" Dat heeft Christus óók voor ons verdiend om eens open kaart te kunnen en mogen spelen en dat wij, in plaats van met de handen in het haar te zitten van ellende, openlijk voor de dag kùnnen, mógen en ook dÛrven komen. Het 21e vers toch leert ons:

Zie mij, HEER, Wien elk moet duchten,
Tot U vluchten;...

Adam vluchtte van God af, maar wanneer wij onder onze zonden bearbeid en vernederd worden, dan leren wij - zulke ellendigen - naar God tóe te vluchten. Terùg naar God! Dáár is de enige uitkomst, dáár alleen is alle heil!

Wij lezen van de koning Josia, dat, toen het wetboek gevonden was en daaruit gelezen werd, de man zijn klederen scheurde. Hij weende en zond boden naar de profetes Hulda. Want hij bemerkte uit het wetboek, welk een grote en zware toorn er wel bij God moest zijn. Toen zij daar kwamen, bleek dat God toeschouwer was. Want het was wáár, de toorn was niet meer af te wenden van Juda en Jeruzalem, maar bij God was in gedachtenis, dat zijn hart week geworden was, dat hij voor het aangezicht des HEEREN geweend en zijn klederen gescheurd had. Was dat verdienste? Is dàt de grond geweest waarop Josia al dat kwaad niet heeft aanschouwd? Neen, want een week hart, tranen en klederen scheuren is geen grond van zaligheid, maar God wil de zaligheid vermaken. Doch dat is wanneer wij een week hart hebben, voor Zijn aangezicht wenen, onze klederen scheuren in het: "Mijn zonden! Mijn zonden", en daaronder de vluchtelingen naar Hem zijn.

God heeft Zijn hart laten zien in het zenden van Zijn Zoon tot een verzoening voor de zonde, maar nu wil Hij ook òns hart wel eens zien, of dat gebroken is onder onze zonden en -- daar Hij zo'n heilswerk heeft uitgedacht -- wij het niet meer bij onszelf kunnen stellen en daaruit de toevlucht nemen ter plaatse waar uitkomst, heil en zaligheid is.

Hij wil, dat wij onder onze zonden het werk der genade eren en Zijn Zoon verheffen. In Hem, in Wie alle heil is, ook alle heil zoeken, aanmerkend dat het buiten Hem een heilloze staat is. Ellendigen kunnen met hun zonde en met hun verderf bij Hem terecht. Met deugd, plicht en goede voornemens, dáármee behoeven wij niet bij God aan te komen, dat verwerpt Hij. Al wat van een mens is, hoe goed ook bedoeld, kan en wil God niet aannemen, want dat is niet in overeenstemming met de heerlijkheid Zijns Wezens.

Het werk Zijns Zoons is er mee in overeenstemming, en nu wil Hij dat door ons geëerbiedigd hebben en dat wij daaruit de zaligheid in Christus zoeken. Ik vraag daartoe uw aandacht voor een Woord Gods. Zoeken wij echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij Uw aandacht vragen, vindt gij in het begin van het 10e vers uit het ons zo-even gelezen 53e hoofdstuk van de profeet Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

Doch het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt.

Leerrede.

Laat ons, als God het geeft, in de weken voor Goede Vrijdag op de Woensdagavonden stilstaan bij dit laatste gedeelte van het 53e hoofdstuk. Het zijn drie verzen, waar een zeer grote inhoud in ligt.

Toen die zaken vanavond bij mij begonnen te werken, dacht mij, dat het meer dan genoeg was, om bij de eerste helft van dit 10e vers vanavond te blijven stilstaan, om uit de volheid die er in vevat is, het één en ander te putten tot onze onderstand, lering, besturing en tot onze troost. Want deze woorden: "Verbrijzeld" en: "krank gemaakt", welk een geweldige inhoud is daarin begrepen.

Denken wij ons allereerst eens in, van wie God dat spreekt. Hij spreekt hier van Zijn lieve Zoon, Die eenswezens is met Hem, de Vader, en de Heilige Geest, maar aangenomen heeft vlees en bloed uit de maagd Maria en alzo de broederen in alles gelijk is geworden, doch zonder zonde en Die, in knechtelijke gestalte - Paulus zegt toch: "De gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende" - dat heeft ervaren van God, Zijn Vader, Die in de huishouding der genade de plaats des Rechters inneemt. Want, DÍe heeft Hem verbrijzeld.

Wij moeten bij dit woord niet zozeer blijven stilstaan bij het uitwendig lijden, namelijk dat de Joden Hem geslagen hebben, als gesleept van Annas naar Kajafas, naar Pilatus, naar Herodes, weer naar Pilatus, toen gegeseld, met doornen gekroond, aan het kruis genageld! Want bij al die schrikkelijke wreedheden en bij al dat lijden dat Hem aangedaan werd, staat er nochtans: "Geen been van Hem zal verbroken worden." Dit woord kan dus niet toepasselijk zijn op het lichamelijk lijden, namelijk van geseling, met doornen gekroond zijn, noch van aan het kruis genageld te zijn.

Dan moet er hier sprake zijn van het zware lijden dat de Zone Gods gehad heeft onder de toorn van een heilige, vlekkeloze, reine Majesteit, toen Hij Hem onze zonden toerekende, dezelve op Hem legde, en God de zonde bezocht heeft aan Zijn heilig Kind Jezus. Daarom merken wij in het lijden van Christus onderscheidenlijk op het lichaamslijden en het zielelijden.

Hóe schrikkelijk het lichamelijke lijden ook geweest moge zijn, nochtans is het zielelijden zwaarder geweest. Denkt maar eens aan wat Hij in Gethsémané's hof sprak: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe". En Hij, de Zone Gods, bij Zijn discipelen nog sterkte, troost en onderstand zocht, zeggend: "Blijft hier en waakt met Mij", en in dat smartvolle lijden sprak: "Kunt gij dan niet één uur met Mij waken?" Zij lieten Hem alléén staan in Zijn lijden.

Zelfs was het in Gethsémané's hof zó, dat (hoewel het een koude nacht was, want later hadden zij in Kajafas' hof een vuur aangelegd om zich daarbij te warmen, daar de nacht zo koud was), toen Hij als een aarde op de aarde lag, de zielsbenauwdheid en het lijden van dien aard waren, dat Zijn zweet als grote druppelen bloeds werd, die in de aarde afliepen. Kan dáár iemand als inkomen - er enige gedachte over vormen - wat dat voor een lijden geweest is? Als men in een koude nacht op de koude aarde ligt, en er komen dan grote druppelen bloeds door de poriën heen? Zó lezen wij het in het Evangelie! Dan lezen wij ook: "En van Hem werd gezien een engel uit de hemel, die Hem versterkte."

Ook lezen wij nog dit van Hem: "Ik ben uitgestort als water." Wij weten, dat, als wij water uitgieten, het op de grond vervloeit, het verdwijnt als het ware. Zó spreekt Christus van Zichzelf, dat Zijn lijden zó groot was, dat Hij als water was uitgegoten, dus als aan de vernietiging onderworpen. Hier vinden wij van dezelfde inhoud. Verbrijzeld! Een beeld van de tarwe, die tussen twee molenstenen vermorzeld, verbrijzeld, vermalen wordt.

Ons bedoelen met zo te spreken - Zijn ziel bedroefd tot de dood toe, uitgestort als water, van het beeld van verbrijzeling gelijk de tarwe tussen molenstenen - is, dat het zulk een lijden geweest is, waar men nauwelijks woorden voor kan vinden of bedenken, om enigermate te benaderen of uit te drukken hóe zwaar en hóe schrikkelijk dat lijden geweest is. Wij lezen in het 9e vers van dit hoofdstuk: "En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is."

Daar staat dus, dat Hij de reine, heilige, vlekkeloze Zoon van God was en dat er geen bedrog noch onrecht in Zijn mond geweest is. Hij had toch geen zonde. Zelfs geen erfsmet. Want Hij was niet geboren in het verbroken werkverbond, maar buiten de wet des huwelijks om, ontvangen van de Heilige Geest, dus zonder zonde.

Hoewel dat zo was, zo lezen wij nochtans in vers 10: "Dòch - een koppelwoord -het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen." Hier wordt dus de Persoon rechtstreeks gemeld - namelijk God de Vader, de eerste Persoon in het goddelijk Wezen - Die in de huishouding der genade, zeiden wij reeds, tegenover de strafschuldige zondaar, de plaats des Rechters inneemt. Díéns welbehagen was het. Het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen. Welk een woord! Welk een inhoud! Want waarom legde God Zijn Zoon zulk een lijden op, waarom legde Hij Hem de zware toorn op en goot Hij over Hem de fiolen Zijner gramschap uit? Immers, die moesten òns treffen. De toorn van God moest zich toch over òns uitstorten. Maar wat zou dat insluiten? Onze totale vernietiging, onze algehele ondergang! Want als wij maar even kennis opdoen van, of maar éven aanraking verkrijgen met de toorn en de gramschap van God, dan moeten wij er onder versmelten als sneeuw voor de zon en als was voor het vuur.

Lichtvaardig wordt er wel eens gezegd: "Oh, en die toorn van God op ons!" Heus, dan is het niet zo erg, wij zién dat soms meer, dan dat wij gevoélen dat wij gezondigd hebben en dat God Zich vertoorn. Want als Zijn toorn en gramschap ons werkelijk gaan aanraken, dan maken wij geen praatjes meer. Dan zijn wij in een hoek op de zolder of in de kelder gekropen, en alles wat aan ons is, dat schudt en beeft. Is ontzet en verbaasd als er maar even aanraking is van Zijn toorn en gramschap, want daar verteren wij onder. Dat kàn niet.

Nu kan gezegd worden: "Maar, je leest toch in Psalm 90, van de knecht Gods, van Mozes: "Wij vergaan door Uw toorn?" Ja, dat staat er wel, maar dat moeten wij met onderscheiding lezen. Wat bedoelt Mozes daar? Is dat zó, dat de zware toorn en gramschap op de mens ligt? Neen, maar Mozes spreekt zich daar uit, dat er alleen in Jezus Christus verbergings is, de troost, de zaligheid en dat hier ons deel is, dat God geen vlees ontziet, want ook de besten van Gods kinderen gaan allemaal naar het graf.

Op ons allen werkt van de toorn Gods vanwege onze zonden. Immers, de mens, het pronkjuweel in het scheppingswerk, loopt als met de kiem des doods in zich. Als wij sterk zijn: zeventig jaren, als wij zéér sterk zijn: tachtig jaren en dan zijn wij de wormen en de maden tot spijs. Dat is het deel van het ganse mensdom.

Maar nù loopt het er over, om eens in daadwerkelijkheid kennis te maken met de toorn en de gramschap van God. Dan moeten wij zeggen, dat wij er hier maar enige uitersten van kùnnen leren kennen.

Ook mocht er gezegd worden: "Maar, ho eens, als een mens bearbeid wordt tot zaligheid en overgaat in Christus, daar staat toch van, dat Zijn Sion door recht verlost zal worden, en die leren toch allemaal de toorn en gramschap van God kennen?"

Inderdaad, die leren dat kennen, maar, wat is dan nòg de inhoud? Wij kunnen dat mogelijk het best zó uitdrukken, dat wij voor het recht van Gods Majesteit geen grond van bestaan overhouden. Want, daar wij dan aanraking met God verkrijgen, Die een heilige en vlekkeloze Majesteit is, Die niet met de zonde te doen kan hebben, verzinken wij, en dan is het al: "Dat is voor eeuwig kwijt!"

Bij Christus was dat ànders, want Die is onder het recht Zijns Vaders doorgedaan. Maar Zijn volk en erfdeel verzinkt voor het recht van God, dáár valt bij hen alles uit Adam weg en is het aan hùn kant kwijt, verloren! Doch, omdat het zo bij hen is, worden zij door die Middelaar, Die onder de rechten van God is doorgedaan, opgepakt. Hij pakt hen daarin op. Want de toorn Gods, die òns moest treffen en vernietigen - daarvan staat hier in het 53e hoofdstuk - heeft God op Hèm doen aanlopen.

Ook wordt wel eens gezegd, van zoveel dagen of uren, maar ook wel van zoveel wéken in de afsnijding te hebben gestaan. Die dingen zijn helemaal niet waar. Dat komt allemaal doordat er geen rechte kennis van de leer is. Christus heeft vanaf Zijn krib tot aan Zijn kruis de zware toornlast van God gedragen, maar inzonderheid in Gethsémané en op Golgotha, dáár zijn de fiolen van Gods toorn op Hem uitgestort. Dat is dus op Christus geschied, want wij kunnen dat niet dragen. Wij vallen onder de rechten van Gods Majesteit. Waar die Majesteit Zich daartoe kenbaar maakt, verzinken wij. Het best kunnen wij dit als volgt uitdrukken: dat wij daar ophouden, want daar ontvalt ons alle grond en soms is het zelfs wel, alsof de duivelen zich gereedmaken voor hun prooi: "Haha, nu hebben wij hem!" Maar alsdan komt voor de dag, dat Christus in dat oordeel gekomen is, de macht der hel vernietigd, en de kop van die slang vermorzeld heeft. Hij staat daar voor hen in, en zegt, dat de poorten der hel Zijn gemeente niet zullen overweldigen.

Er zou ook gevraagd kunnen worden, wat moet verstaan worden onder: dat iemand in Adam afgesneden is? Dit: dat zo iemand aan het einde van de Wet is gekomen. Als de Wet gekend wordt zoals zij is, dan is zij het uitgedrukte beeld van Gods reinheid, van Zijn vlekkeloze natuur. Die Wet houdt God op zulk een wijze staande, dat er tittel noch jota van ter aarde kan vallen. Daar God Zijn Wet staande houdt, en daardoor de reinheid van Zijn Wezen als verdedigt, en Zijn troon staande houdt, zo spreekt de Wet de vloek uit op de overtreding. Als er dan een mens is, bij wie, door de verlichting en de bearbeiding des Geestes, alles uit handen valt, die niets meer kan, niets meer weet, wiens pad ten einde is, dat sluit dan in dat zo'n mens daar rechtstreeks met God te doen heeft. En God kan met zo'n mens als wij zijn, een overtreder van de Wet, niet te doen hebben. Dan bestaat de afsnijding hierin, dat wij daar ophouden langer in Adam te bestaan.

Daar moet iets gebeuren: òf wij sterven daar de lichamelijke, natuurlijke dood, òf wij vallen terug in het werkverbond van doen en laten. Maar onder de bearbeiding des Geestes sterft er geen één en daar God door Zijn Geest in onwederstandelijke kracht werkt, kàn het ook niet om terug te vallen. Dàn moet er genade geschieden. Aan de verloren zondaar, die denkt onder het gericht van God vernietigd te worden en voor eeuwig te worden verdaan in de poel die brandt van vuur en sulfer, wordt genade geschonken, op grond van Christus' arbeid, daar Hij het oordeel gedragen heeft. Dàt wordt hier bedoeld in dit 10e vers, dat het, het welbehagen van God was, om Zijn Zoon te verbrijzelen.

Dat is nooit met éinig mens gebeurd, met geen enkel kind van God; dat staat er alleen van Jezus Christus in de volste zin des woords, namelijk dat het Gode behaagd heeft Hem te verbrijzelen.

God móést Zijn eer hebben, er moest aan de Wet voldaan worden, want de ziel die zondigt moest sterven, en zonder bloedstorting was er geen vergeving.

Er moest aan alle eis voldaan worden. Wat sloot dat dan in? Toch dit, dat Christus, al in de eeuwige vredeaad, op Zich genomen had, om Borg en Middelaar te zijn. Nu heeft God in Gethsémané en op Golgotha Zijn Zoon al de zonden toegerekend. Die zonden lagen op Hèm en daar kon God niet mee te doen hebben. Christus had Zèlf geen zonden, maar Hij had al de zonden van Zijn bruidskerk geëigend en op Zich genomen. Daarmede stelde Hij Zich als voor het aangezicht van die Rechter van hemel en aarde: "Zoek dat dan bij Mij!"

Hij sprak in Gethsémané, toen Judas met de bende kwam: "Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan." Dat woord van Jezus kunnen wij ook zó overbrengen, dat Christus Zich alzo voor Zijn Vader stelde: "Zoek en straf hun zonden aan Mij; hier hebt Gij Mij, laat dan hen vrij uitgaan." Hoe heerlijk heeft daarin die geestelijke Salomo het gebod van de wijze koning Salomo overtreden, om voor geen vreemde borg te worden! Want dàt heeft Christus gedaan, Hij is Borg geworden.

Daar God de zonde niet kon verdragen, maar Christus ze als de Zijne geëigend had, hoewel Hijzelf zondeloos was, zo kon het niet anders of die Majesteit moest, krachtens de volmaaktheid, reinheid en heiligheid van Zijn Wezen, de zonde bezoeken aan Zijn Zoon. Dat kon op geen andere wijze dan met verbrijzeling. Zulk een verbrijzeling waarvan wij in dit hoofdstuk lezen, dat er geen gedaante of heerlijkheid aan Hem was; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Wát was er aan Christus te zien, dat Hij een onschuldig, een rein Mens was? Eén, Die het zó benauwd had, dat het bloed er aan alle kanten uitgeperst werd. Is dàt Iemand, Die rein is, zonder zonden, vlekkeloos?

Daar God oordeelt met een rein, rechtvaardig oordeel, kan Hij dan toelaten, dat Hij, Die rein is, tussen twee moordenaars wordt gehangen nadat ze Hem eerst gemarteld en met een doornenkroon hebben gekroond? Dat ze Hem aan het vloekhout des kruises hebben genageld? Wat is er nu te zien van Christus' heerlijkheid? Is er te zien dat Hij Eenswezens is met de Vader, dat de Vader Hem zó bemint, dat Hij van Hem gesproken heeft: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb?" Al die heerlijkheid waarmede Christus versierd was en zoals God Zich over Hem had uitgesproken, is als vermalen gelijk de tarwe vermalen wordt tussen molenstenen. Dat is geheel als teniet gedaan. Niets was er meer aan Hem, dat wij Hem zouden begeerd hebben. "Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht." Wat was nu het welbehagen van God om Zijn Zoon te verbrijzelen?

Wij waren in Adam te gronde gegaan. Toen had eigenlijk het ganse gestel zich moeten oplossen zodat de elementen brandend waren vergaan en de hemelen toegerold waren als een boek. Dat de aarde dan gebleven is op zijn grondvesten, dat de fundamenten der aarde niet wegzonken, hoe kwam dat? Er was Eén, Die gesproken had: "Reken alles Mij toe. Zoek alles dan aan Mij, verbrijzel Mij dan maar." Hij stelde zich in de plaats des zondaars.

Welk een eeuwige liefde spreekt zich hierin uit! Des Vaders welbehagen om de zonde van anderen op Zijn Zoon te leggen. De zonde wil Hij uit-en-ter-na aan Zijn heilig Kind Jezus straffen, van Hem wil Hij de betaling vorderen, want wij konden niet betalen.

Christus heeft gehandeld, zoals onder het Oude Verbond werd voorgesteld onder het beeld van de offerande van twee vogels, waarvan er één geslacht werd boven levend water en de andere werd met het bloed van de geslachte vogel bestreken en mocht dan vrijuit gaan in het open veld. Die geslachte vogel - geslacht boven het levend water - was een beeld van Christus.

Hij, Hij gaf Zich als Kind, om de liefde des Vaders. Diens welbehagen was het. Dát behaagde nu God, want Die had zondaren zó lief, dat Hij aan Zijn Zoon de zonde wilde bezoeken en straffen. Ziet op Christus' liefde: Hij bood Zich aan als een slachtoffer voor de zonde, om het oordeel geheel op te vangen. Hij wilde Zich laten vernietigen, verbrijzelen. Uitgegoten zijn als water, bedroefd zijn tot de dood toe, de toorn Gods smaken en in een drie-urige duisternis hangen - als in het voorportaal der hel - onder de kwellingen des duivels, terwijl al de fiolen van de toorn Gods op Hem uitgestort werden en God zelfs de minste blijk van gunst inhiel over Zijn Zoon. Dát behaagde God: Hem te verbrijzelen.

Het tweede beeld is, dat Hij Hem krank heeft gemaakt. Wij lezen nog in ditzelfde hoofdstuk: "Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen." In het kort gezegd is heel de inhoud er van, dat al onze zonden en de vruchten van de zonde aan Gods heilig Kind Jezus toegerekend werden. Als het over krank zijn gaat, ja, het komt wel voor dat wij zeggen: "Ik ben ziek van mijn zonden, ik ben ziek van ellende."

In de 38e Psalm lezen wij er ook van:

'k Ben door Uwe wet te schenden,
krom van lenden,
vol van druk, benauwd van hart; ...

Ook lezen wij daar van etterbuilen. Genoeg dus om te verstaan dat de zonde voorgesteld wordt onder krankheden. Nu staat hier: "Hij heeft Hem krank gemaakt." Hier hebben wij rechtshandelingen.

In het kort gezegd: God rekent alles Zijn lieve Zoon toe. Dat zijn zaken die wij allen behoren te weten, want die staan openlijk in de Schriftuur. Ik heb daar wat bij stil gestaan, opdat gij dat zou bewaren in de zin van uw gedachten. Want er is niets waar de mens blinder voor is, dan voor de oneindige liefde en barmhartigheid van God, dat Hij uit genade zalig wil maken.

Niet met de zonde door de vingers te zien, of over de zonde heen te werken! Maar Hij wil genade bewijzen, hoewel Hij de zonde straffen moet. En als God ze aan ons zou straffen, dan was dat onze vernietiging, maar nu heeft Hij ze gestraft aan Zijn Zoon. Die heeft aan alle eis van Wet en recht voldaan, Die heeft Zich als een vrijwillig offer Gode aanbevolen: "Zoek alles maar bij Mij", en heeft daarin aan de Wet voldaan. Want de Wet vordert volmaakte liefde tot God, ook tot de naaste, en Christus heeft beide vervuld.

Wat wij hier dan lezen, sluit onze volkomen zaligheid in: uitkomst, opkomst, herstel van de gemeenschap met God uit genade. Wanneer dan ook iemand vastloopt met zijn zonden, met zijn eigen werken, en wanneer godsdienst openbaar wordt ontoereikend te zijn om wijziging of verandering aan te brengen, hoe kan dan, als er over Christus' arbeid gesproken wordt, het hart worden opgewekt! Dan kàn het nog door Hem! Neen maar, dat is toch wat!

Ik heb het er nu niet over, dat wij wat godsdienstig zijn, en: "Een wonder, een wonder hè, die liefde." Neen, zó niet, helemaal niet. Want als wij met godsdienst over het wonder aan de gang gaan, kunnen wij tegelijk gaan groeien, ja bóven een ander uit, als een ècht mens, een belijgend mens enz. Maar ik wil er de nadruk op leggen, dat, als wij met onze zonden vastlopen en wij die zaken uit het Evangelie gaan verstaan, dat niet teweeg brengt (zullen wij er allen opletten, om dat te onderscheiden!): "Ja, dat heb ik leren kennen en verstaan, mèn als ik dáár nog in kom", zodat hóógmoed naar voren komt.

Het brengt dus teweeg: "Oh God, wat een Wezen zijt Gij, en wat zijn de zonden verschrikkelijk!" Zo moet ons dat in vernedering brengen, gelijk in "Het Schatboek" van Ursinus staat: "Ontdekt alleen de Wet ons aan de zonde?" Dan staat er als antwoord: "Neen, maar ook het Evangelie." Want dat leert ons kennen, hoe verschrikkelijk de zonden zijn, die hebben het lijden en de dood van Christus teweeg gebracht, dat Hij verbrijzeld is en krank gemaakt.

Als er banden en noden komen, dan wil God dat werk zelfs gaan ontdekken en Zijn Zoon ook gaan voorstellen in de graveerselen van Zijn eeuwige liefde, en die zaken onderscheidenlijk aan ons hart gaan openbaren. Waartoe? Tot vernedering, tot verootmoediging, opdat wij zouden gaan zien, dat heel het heilswerk in die Verbondsmiddelaar ligt, en dat uit God.

Dus niet om daarmee een mens te zijn die nu zó ver gekomen is en die ervaring heeft, en dit en dat! Neen, zó niet. Maar, opdat wij in vernedering des harten zouden geraken, en innerlijk de boel eens in brand zou staan: "Oh God! Welk een Wezen zijt Gij!" Genoopt zouden worden, om te gaan zeggen: "God, Gij moet Uw eer hebben, dat komt U toe. Heere Jezus, Gij moet de kroon ontvangen!" Dat wij gaan zeggen: "Och God, laat mij zó niet lopen, maar wil Zelf mij eens komen schikken dat ik U eer geef en voor U opzij ga. Heere Jezus, dat er voor U eens plaats bij mij gewrocht wordt, opdat ik U niet langer buiten de deur van mijn hart sluit en houd."

Zodat wij de schande moeten gaan eigenen. Dat is dan, opdat wij God en Christus, ja die ganse Middelaarsarbeid, zouden verheffen. En als wij het met God in recht eens worden en wij onder Zijn Majesteit vallen, gelijk wij zo-even gesproken hebben, dan kan wat wij uit het Evangelie gehoord hebben - die zaken die ons ontdekt zijn - dáden gaan worden. Zulke daden dat, waar wij denken de eeuwige dood te sterven, voor de dag komt dat Christus in onze plaats verbrijzeld is en God Hem krank gemaakt heeft. Dat het Gods welbehagen is om zodoende, ons helemaal uit genade zalig te maken.

Wat dan teweeg brengt (ja, dat kan niet uitblijven, want het zijn geen zaken van: het was lief hoor, echt, maar het zijn levendige zaken) dat men zegt: "Lieve, zoete Hemelheer", wij danken U wel duizend keer". Ja, om te zeggen: "Heere Jezus, wilde Gij mijn Knecht zijn om alles voor mij te doen, mag ik dan alstUblieft Uw slaaf zijn, voor eeuwig aan U gebonden zijn? Wilt Gij over mij heerschappij voeren?"

Als wij, nadat wij Zijn eigendom geworden zijn, soms betrokken worden in de zaken van Zijn kerk en gemeente, en in zulk lijden geraken dat wij als afgeladen zijn onder de zonden van onze naaste, en de toorn Gods op ons voelen drukken - het dan is alsof het onze eigen zonden zijn - dan wil die lieve Koning zelfs zó zijn, dat Hij Zich als bij ons komt te vervoegen om dan tot ons te spreken: "Wat zijn deze wonden in uw handen?" Als het dan bij ons is: "Het zijn de wonden, waarmede ik geslagen ben, in het huis mijner liefhebbers", dan laat die Koning wel eens Zijn eigen wonden zien, en brengt dan voor de dag dat Hij verbrijzeld geworden is, opdat Zijn Woord zou zijn, dat wij in ons lichaam zouden dragen de overblijfselen van Zijn lijden, en dat voor Zijn lichaam, hetwelk Zijn gemeente is.

Wat kan in navolging van Hem, ons Hoofd, in het kruis en lijden waarin wij soms over de aarde gaan als een banneling, die Koning ons uit Zijn lijden liefderijk opnemen en tegemoet treden en laten zien welk een plaats Hij heeft ingenomen: beneden alles. Dat God Hem alles toerekende van onze zonden en dat het nu maar gemeenschap is, het lijden waarin wij zijn, en dat, zo wij hier met Hem lijden, het is, om met Hem verheerlijkt te worden.

Want Hij, Die verbrijzeld is, Die God krank gemaakt heeft, Die heeft God ook uitermate verhoogd. Die heeft God een Naam gegeven boven alle naam (dat is ook Zijn welbehagen), opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus, de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.

Zouden wij Hem dan niet minnen met al onze zinnen? Hem niet eren? Laat dat dan onze hoogste begeerte zijn. Want wie is er als Hij, Die Zich als een brand- en slachtoffer voor de zonde gaf, opdat wij vrijuit zouden kunnen gaan en de zegeningen van Zijn arbeid wegdragen?

Dat God het dan daartoe heilige en dienstbaar stelle, dat Jezus Christus bij mij, bij u, de eerste en de hoogste plaats inneme en dat wij dat niet alleen met de mond, maar ook in daad en waarheid úitleven, ook tegenover elkander, Gode tot heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 22: 16

Zij komen aan, door Godd'lijk licht geleid, ...

Zegen.